

В това време, ненадейно, изкокна Милка — внучката на поп Никола. Тя видя другарката си, чу плача ѝ, и разтревожено я попита:

— Защо плачеш, Денче?

— Мама иска да продаде Белуша на... Митьо касапина!

— Защо?

— Защото трябва да пари за... лекарство на бати Сашо. Милке, кажи ѝ да не я продава... Той ще я заколи! Мамо-о-о...

Милка изведнаж попита:

— Колко лева трябва да пари за лекарството?

— Седемдесет лева, — отговори майката.

Милка плесна ръце и извика:

— Како Гино, недей продава Белуша! Аз ще ти дам пари за лекарството. Те са мои пари! Ще ми ги върнете, когато имате...

И недочакала отговор, тя се изгуби.

След малко доприпка, като държеше в ръка лъскава касичка.

— Ето тука са парите ми! — рече тя и показа касичката. — Събирала съм ги левче по левче: — Капка по капка вир става...

Милка отключи касичката, отброи за лекарството и си отиде доволна, че касичката ѝ можа да помогне на Денчето и на Сашо.

Вечерта Денчето дълго не можа да заспи. Към полунощ тя стана, излезе на пръсти на двора, спря се под сайванта, където кротко преживяше Белуша, прегърна я и рече:

— Белушке, от утре и ние ставаме спестовници! Ти ще даваш млекце, а аз ще го продавам. И от парите ще отделям по левче, ще ги пускам в тенкиената кутия на бати Сашо и никога няма да те водим на касапина Митьо!

Сълзи от радост капеха върху бялата глава на Белуша. А една звезда се усмихваше над сайвана.

Георги Русафов